A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2017. január 26.*[i]

„Fellebbezés — Verseny — Kartellek — A fürdőszobai szerelvények és felszerelések belga, német, francia, olasz, holland és osztrák piaca — Az eladási árak összehangolása és érzékeny kereskedelmi információk cseréje — Egységes és folyamatos jogsértés — Indokolási kötelezettség”

A C-614/13. P. sz. ügyben,

a **Masco Corp**. (székhelye: Taylor [Egyesült Államok]),

a **Hansgrohe AG** (székhelye: Schiltach [Németország]),

a **Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH** (székhelye: Schiltach),

a **Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH** (székhelye: Wiener Neudorf [Ausztria]),

a **Hansgrohe SA/NV** (székhelye: Brüsszel [Belgium]),

a **Hansgrohe BV** (székhelye: Westknollendam [Hollandia]),

a **Hansgrohe SARL** (székhelye: Antony [Franciaország]),

a **Hansgrohe Srl** (székhelye: Villanova d’Asti [Olaszország]),

a **Hüppe GmbH** (székhelye: Bad Zwischenahn [Németország]),

a **Hüppe GesmbH** (székhelye: Laxenburg [Ausztria]),

a **Hüppe Belgium SA/NV** (székhelye: Woluwé Saint-Étienne [Belgium]),

a **Hüppe BV** (székhelye: Alblasserdam [Hollandia])

(képviselik őket: D. Schroeder és S. Heinz Rechtsanwälte, valamint B. Fischer advocate, J. Temple Lang solicitor megbízásából)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2013. november 27-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Malferrari és F. Ronkes Agerbeek, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Kennelly barrister)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano, a Bíróság elnökhelyettese, az első tanács elnökeként eljárva, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (előadó) és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. szeptember 10-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükben a Masco Corp., a Hansgrohe AG, a Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, a Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, a Hansgrohe SA/NV, a Hansgrohe BV, a Hansgrohe SARL, a Hansgrohe Srl, a Hüppe GmbH, a Hüppe GesmbH, a Hüppe Belgium SA/NV és a Hüppe BV az Európai Unió Törvényszéke által a Masco és társai kontra Bizottság ügyben 2013. szeptember 16-án hozott ítéletének (T-378/10, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2013:469) hatályon kívül helyezését kéri, amennyiben ezen ítéletben a Törvényszék elutasította az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39092 – „fürdőszobai szerelvények és felszerelések”-ügy) 2010. június 23-án hozott C(2010) 4185 végleges bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) részleges megsemmisítése iránti keresetüket.

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

2 A jogvitának a megtámadott ítélet 1–9. pontjában ismertetett előzményei a következőképpen foglalhatók össze.

3 A fellebbezők, nevezetesen a Masco Corp. amerikai vállalkozás és annak európai leányvállalatai, köztük a Hansgrohe AG és a Hüppe GmbH, csaptelepek, valamint zuhanykabinok és azok kiegészítőinek gyártói.

4 A fellebbezők 2004. július 15-én a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában fennálló kartellről tájékoztatták az Európai Bizottságot, továbbá a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.) alapján a bírságok alóli mentességet, illetve ennek hiányában a rájuk kiszabható bírságok összegének csökkentését kérték. A Bizottság 2005. március 2-án e közlemény 8. pontjának a) alpontja és 15. pontja alapján a fellebbezők javára feltételes bírságmentességről szóló határozatot hozott.

5 2010. június 23-án a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot, amelyben megállapította a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában elkövetett, az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésébe és az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) 53. cikkébe ütköző jogsértés fennállását. Ezt a jogsértést, amelyben 17 vállalkozás vett részt, köztük a fellebbezők, 1992. október 16. és 2004. november 9. közötti különböző időszakokban követték el, és az Belgium, Németország, Franciaország, Olaszország, Hollandia és Ausztria területén versenyellenes megállapodások és összehangolt magatartások összességében nyilvánult meg.

6 A Bizottság a megtámadott határozatban megállapította, hogy a szóban forgó versenyellenes magatartások az érintett vállalkozások közötti verseny korlátozására irányuló átfogó terv részét képezték, továbbá az egységes és folyamatos jogsértés jellemzőivel bírnak, amelynek az alkalmazási köre a következő termékek három alcsoportjára terjedt ki: csaptelepek, zuhanykabinok és kiegészítők, valamint kerámiaáruk (a továbbiakban: a termékek három alcsoportja).

7 Ezen indokok alapján a Bizottság a vitatott határozat 2. cikkében megállapította, hogy e 17 vállalkozás egységes jogsértésben vett részt, ezért megsértette az EUMSZ 101. cikkét és az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodás 53. cikkét.

8 A fellebbezőket illetően azonban a Bizottság a vitatott határozat 2. cikke első bekezdésének 1. pontjában kifejtette, hogy velük szemben nem szab ki bírságot.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 A Törvényszék Hivatalához 2010. szeptember 7-én benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők megsemmisítés iránti keresetet indítottak a vitatott határozat ellen a Törvényszék előtt, egyetlen, arra alapított jogalapra hivatkozva, hogy a Bizottság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy egységes jogsértésben vettek részt a fürdőszobai szerelvények és felszerelések ágazatában.

10 E jogalappal a fellebbezők azt kifogásolták, hogy a Bizottság egyfelől tévesen határozta meg az egységes jogsértést megvalósító elemeket és a vállalkozások ilyen jogsértésben való részvételét, másfelől tévesen értékelte az egységes jogsértés megállapításához és a fellebbezők e jogsértésben való részvételéhez figyelembe vett ténybeli elemeket.

11 A Törvényszék a megtámadott ítéletben teljes egészében elutasította a keresetet.

A felek kérelmei

12 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot a fellebbezőkre vonatkozó részében;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére, és

– tegyen meg minden intézkedést, amelyet szükségesnek tart.

13 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

14 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők két jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap a fellebbezők egységes jogsértésben való részvételének téves megállapításán alapul. A második jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.

Az első, a fellebbezők egységes jogsértésben való részvételének téves megállapítására alapított jogalapról

A felek érvei

15 A fellebbezők első jogalapjukban azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy először is saját magatartásukkal hozzá kívántak járulni a kartell valamennyi résztvevője által követett közös célkitűzésekhez, másodsorban hogy tudomásuk volt a többi vállalkozás által e célkitűzések elérése végett tervezett vagy megvalósított jogsértő magatartásról, harmadszor pedig készek voltak annak kockázatát elfogadni. Ez a jogalap öt részre osztható.

16 Az első jogalap első részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék – a megtámadott ítélet 59. pontjában tett azon megállapításával, hogy a szóban forgó jogellenes gyakorlatok arra irányultak, hogy lehetővé tegyék a fellebbezők számára, hogy a nagykereskedőkkel szemben közös frontot alkossanak a termékek három alcsoportja, köztük a kerámiaáruk tekintetében – nyilvánvalóan elferdítette az egységes jogsértés valamennyi résztvevője által követett közös célkitűzésekhez saját magatartásuk révén való hozzájárulásra irányuló szándékukra vonatkozó bizonyítékokat. A vitatott határozat (931) preambulumbekezdése alapján ugyanis, amelyre a Törvényszék indokolásának alátámasztása érdekében hivatkozik, nem vonható le ez a következtetés. Továbbá a megtámadott ítélet 59. pontjának szövegével szemben a Törvényszék előtt tartott tárgyaláson, annak kérdéseire válaszolva a fellebbezők nem ismerték el, hogy a jogellenes gyakorlatok célja az volt, hogy a nagykereskedőkkel szemben közös frontot alkossanak.

17 Az első jogalap második részében a fellebbezők másodlagosan azt állítják, hogy ha a Bíróság úgy tekintené, hogy a megtámadott ítélet 59. pontja nem annak megállapítására irányul, hogy a fellebbezők saját magatartásukkal hozzá kívántak járulni az egységes jogsértés valamennyi résztvevője által követett közös célkitűzésekhez, a Törvényszék nem vizsgálta meg e kérdést, következésképpen tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem a releváns jogi szempontokat alkalmazta.

18 Az első jogalap harmadik részével a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elferdítette az arra vonatkozó bizonyítékokat, hogy a fellebbezőknek tudomása volt a többi vállalkozás e célkitűzés elérése végett tervezett vagy megvalósított jogsértő magatartásáról. Ezzel kapcsolatban megjegyzik, hogy a megtámadott ítélet 61. pontjában a Törvényszék tévesen következtetett a fellebbezőknek a koordinációs szervezetekhez és több termékre kiterjedő szövetségekhez való tartozásából arra, hogy tudomásuk volt valamennyi jogsértő magatartásról. Márpedig az, hogy a fellebbezők Belgiumban, Franciaországban vagy Olaszországban ilyen szervezetekhez és szövetségekhez tartoztak, nem tette lehetővé számukra, hogy tudomásuk legyen a kerámiaáruk összehangolt áremeléseire irányuló, e tagállamok területén folyatatott gyakorlatokról.

19 Az első jogalap negyedik részével a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem megfelelően alkalmazta az egységes jogsértés megállapítására vonatkozó jogi szempontokat, mivel nem vizsgálta meg, hogy észszerűen előre láthatták-e a kerámiaárukra vonatkozó valamennyi versenyellenes magatartást.

20 Az első jogalap ötödik részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy készek voltak-e a kartell valamennyi résztvevője által követett közös célkitűzés elérése végett a kerámiaárukat forgalmazó többi vállalkozás által tervezett vagy megvalósított magatartás kockázatát elfogadni. Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy e feltétel alkalmazandó abban az esetben is, amikor valamely vállalkozásnak tudomása volt az e célkitűzés elérése végett a többi vállalkozás által tervezett vagy megvalósított jogellenes magatartásról, és az említett feltétel az e vállalkozásnak a szóban forgó valamennyi versenyellenes magatartásban való részvétele megállapításához szükséges szándékossági elemnek minősül.

21 A Bizottság szerint az első jogalapot – mint elfogadhatatlant, vagy legalábbis, mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

22 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének megsértése nemcsak elszigetelt cselekmény eredménye lehet, hanem cselekmények sorozata, vagy akár folyamatos magatartás eredménye is, miközben a cselekmények sorozata vagy a folyamatos magatartás egyes elemei önmagukban, külön-külön is az említett rendelkezés megsértésének minősülhetnek. Így amennyiben a különböző cselekmények a belső piacon fennálló versenyt torzító céljuk alapján azonos „átfogó terv” keretébe illeszkednek, a Bizottság az e cselekmények miatti felelősséget jogszerűen tudhatja be az összességében figyelembe vett jogsértésben való részvétel alapján (2012. december 6-i Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 41. pont; 2015. június 24-i Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság és Bizottság kontra Fresh Del Monte Produce ítélet, C-293/13 P és C-294/13 P, EU:C:2015:416, 156. pont).

23 Az a vállalkozás, amely ilyen egységes és összetett jogsértésben a saját magatartása révén vett részt, amely magatartás az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése értelmében vett versenyellenes célú megállapodás vagy összehangolt magatartás fogalmába tartozik, és amely a jogsértés egészének megvalósításához való hozzájárulásra irányult, az említett jogsértésben való részvételének teljes időszakát illetően felelősségre vonható azon magatartásokért is, amelyeket ugyanezen jogsértés keretében más vállalkozások tanúsítottak. Ez a helyzet áll fenn akkor, ha bizonyított, hogy az említett vállalkozás saját magatartásával hozzá kívánt járulni a valamennyi résztvevő által követett közös célokhoz, és tudomása volt a más vállalkozások által azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított jogsértő magatartásokról, illetve e magatartásokat észszerűen előre láthatta, és kész volt azok kockázatát elfogadni (2012. december 6-i Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ítélet, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 42. pont; 2015. június 24-i Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság és Bizottság kontra Fresh Del Monte Produce ítélet, C-293/13 P és C-294/13 P, EU:C:2015:416, 157. pont).

24 A jelen esetben az első jogalap első részével a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, amikor a megtámadott ítélet 59. pontjában megállapította, hogy a szóban forgó jogellenes gyakorlatok a fellebbezők által a nagykereskedőkkel szemben a termékek három alcsoportja tekintetében alkotott közös frontban nyilvánultak meg.

25 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint e pont szövegéből következik – a Törvényszék e megállapításra mindenképpen csak mellékesen, az egységes jogsértést jellemző átfogó terv létének és jellegének megállapítása érdekében hivatkozott, a Törvényszék szerint ugyanis e megközelítés következik a Bizottság által a vitatott határozatban hivatkozott több más bizonyítékból.

26 Mivel a fellebbezők által az első jogalap első részében felhozott érvelés nem alkalmas a Törvényszék által a megtámadott ítélet 58–62. pontjában levont azon következtetést cáfolására, amely szerint a Bizottság helyesen állapíthatta meg az egységes jogsértés fennállását, a jogalap e részét mint

hatástalant el kell utasítani (lásd ebben az értelemben: 2004. október 28-i Bizottság kontra CMA CGM és társai végzés, C-236/03 P, nem tették közzé, EU:C:2004:679, 30–32. pont; 2014. október 21-i Mundipharma kontra OHIM, C-669/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2308, 36. pont).

27 Az első jogalap második, negyedik és ötödik részében a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg, hogy a jelen ítélet 22. pontjában felsorolt feltételek teljesülnek-e, különösen először is azt, hogy saját magatartásuk révén hozzá kívántak-e járulni az egységes jogsértés valamennyi résztvevője által követett közös célkitűzésekhez, másodsorban azt, hogy észszerűen előre láthatták-e a kerámiaárukra vonatkozó valamennyi versenyellenes magatartást, harmadsorban pedig azt, hogy készek voltak-e azok kockázatát elfogadni.

28 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy – amit a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik – a Törvényszék főszabály szerint nem köteles azon jogalapokra és érvekre válaszolni, amelyekre az eljárás során, különösen a keresetlevélben nem hivatkoztak, vagy nem kellően egyértelműen és pontosan hivatkoztak (lásd ebben az értelemben: 2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítélet, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 121. pont; 2014. március 20-i Rousse Industry kontra Bizottság ítélet, C-271/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:175, 17–19. pont).

29 Márpedig a jelen esetben a Törvényszék Hivatalához benyújtott keresetlevél és válasz, különösen e keresetlevélnek és válasznak a fellebbezők által a jelen fellebbezés alátámasztása érdekében hivatkozott pontjainak vizsgálatából következik, hogy – noha a fellebbezők vitatták, hogy tudomásuk volt a termékek három alcsoportját érintő valamennyi összehangolt magatartásról – a Törvényszék előtt egyetlen, arra alapított érvre sem hivatkoztak, hogy magatartásukkal nem járultak hozzá a valamennyi résztvevő által követett közös célkitűzésekhez, mivel nem láthatták észszerűen előre valamennyi felrótt jogsértő magatartást, és nem voltak készek e magatartások kockázatát elfogadni.

30 E körülmények mellett nem róható fel a Törvényszéknek, hogy nem vizsgálta meg kifejezetten e kérdéseket a megtámadott ítéletben. Az arra alapított érvet illetően, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg, hogy a fellebbezők észszerűen előre láthatták-e valamennyi felrótt jogsértő magatartást, és készek voltak-e azok kockázatát elfogadni, meg kell továbbá állapítani, hogy mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 61. és 82. pontjában megállapította, hogy a fellebbezőknek tudomásuk volt e magatartásokról, nem kellett megvizsgálnia, hogy észszerűen előre láthatták-e ezen magatartásokat, és elfogadták-e azok kockázatát, a két feltétel ugyanis – amint az a jelen ítélet 23. pontjából következik – vagylagos.

31 Amennyiben a fellebbezők által hivatkozott érvelés annak bizonyítására irányul, hogy a jelen ítélet 23. pontjában ismertetett feltételek a jelen ügyben nem teljesülnek, e kérdés nem vizsgálható a fellebbezés szakaszában.

32 Amint ugyanis az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a fellebbezés keretében a Bíróság hatásköre főszabály szerint az ügy érdeméről döntő bíróság előtt megvitatott jogalapokról hozott jogi döntés értékelésére korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2014. április 30-i FLSmidth kontra Bizottság ítélet, C-238/12 P, EU:C:2014:284, 42. pont; 2014. május 22-i ASPLA kontra Bizottság ítélet, C-35/12 P, EU:C:2014:348, 39. pont).

33 Ebből következően az első jogalap második, negyedik és ötödik részét – részben mint elfogadhatatlant és részben mint megalapozatlant – el kell utasítani.

34 Az első jogalap harmadik részében a fellebbezők a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítésére hivatkoznak, mivel az a megtámadott ítélet 61. és 82. pontjában tévesen állapította meg, hogy a fellebbezőknek tudomásuk volt valamennyi, Belgiumban, Franciaországban és Olaszországban folytatott jogellenes gyakorlatról, köztük a kerámiaárukkal kapcsolatos jogellenes gyakorlatokról.

35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikknek és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikke első bekezdésének megfelelően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ezért kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. A tények és bizonyítékok értékelése tehát – az elferdítés esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyet fellebbezés keretében a Bíróságnak kell megvizsgálnia (lásd ebben az értelemben: 2009. szeptember 24-i Alcon kontra OHIM végzés, C-481/08 P, nem tették közzé, EU:C:2009:579, 18. pont; 2011. január 13-i Media-Saturn-Holding kontra OHIM ítélet, C-92/10 P, nem tették közzé, EU:C:2011:15, 27. pont; 2016. március 3-i AgriCapital kontra OHIM, C-440/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:144, 32. pont).

36 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik. Az ilyen elferdítésnek azonban nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükség lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelésére. Amennyiben a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, akkor pontosan meg kell jelölnie az e bíróság által állítólagosan elferdített bizonyítékokat, és bizonyítania kell azokat az értékelési hibákat, amelyek megítélése szerint a Törvényszéket ehhez az elferdítéshez vezették (lásd ebben az értelemben: 2015. december 3-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-280/14 P, EU:C:2015:792, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Márpedig meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 61. és 82. pontjában szereplő, arra vonatkozó megállapításokat illetően, hogy a fellebbezőknek tudomásuk volt a szóban forgó jogellenes gyakorlatokról, a fellebbezők fellebbezésükben nem jelölték meg azon bizonyítékot, amelynek a Törvényszék általi értékelése ezen ítélkezési gyakorlat értelmében nyilvánvalóan téves.

38 Így a fellebbezők a bizonyítékok állítólagos elferdítésére vonatkozó érvelésük leple alatt valójában a Törvényszék azon ténybeli értékelését kívánják vitatni, amely szerint a Bizottság – különösen az áremelések azon koordinációs szervezeteken belül összehangolására irányuló gyakorlatokra tekintettel, amelyekhez a fellebbezők tartoztak – joggal tekinthette úgy, hogy a fellebbezőknek tudomásuk volt valamennyi érintett jogellenes gyakorlatról, ideértve a kerámiaárukra vonatkozó gyakorlatokat is. Márpedig ezen értékelés kívül esik a Bíróság által a fellebbezés keretében végzett felülvizsgálaton.

39 Következésképpen az első jogalap harmadik részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

40 A fentiekből következően a fellebbezés első jogalapját egészében el kell utasítani.

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

41 Második jogalapjukban a fellebbezők a megtámadott ítélet 59. pontját kifogásolják, amennyiben – mivel a Törvényszék nem vizsgált meg bizonyos, a fellebbezőknek az egységes jogsértésben való állítólagos részvételére vonatkozó releváns érveket – a megtámadott ítélet sérti az indokolási kötelezettséget.

42 A Törvényszék először is nem vizsgálta meg, hogy a fellebbezők célja az volt-e, hogy saját magatartásukkal részt vegyenek a közös célkitűzésekben, másodszor azt, hogy észszerűen előre láthatták-e a valamennyi résztvevő által követett közös célkitűzések elérése végett a többi vállalkozás által a kerámiaáruk forgalmazása keretében tervezett vagy megvalósított valamennyi jogellenes magatartást, harmadszor pedig azt, hogy a fellebbezők készek voltak-e elfogadni az ilyen magatartások kockázatát.

43 A Törvényszék ezáltal megsértette az indokolási kötelezettségét.

44 A Bizottság szerint a második jogalapot – mint elfogadhatatlant, vagy legalábbis, mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

45 Meg kell állapítani, hogy mivel a fellebbezés második jogalapja lényegében megegyezik az első jogalap második, negyedik és ötödik részével, a jelen ítélet 28–33. pontjában kifejtettekkel azonos indokok alapján el kell azt utasítani.

46 Mivel a fellebbezők által felhozott jogalapok egyikének sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

47 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

48 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Masco Corp.-t, a Hansgrohe AG-t, a Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH-t, a Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH-t, a Hansgrohe SA/NV-t, a Hansgrohe BV-t, a Hansgrohe SARL-t, a Hansgrohe Srl-t, a Hüppe GmbH-t, a Hüppe GesmbH-t, a Hüppe Belgium SA/NA-t és a Hüppe BV-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseiben, valamint 23. és 30. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.